

synderlig Forskrift, Det synes mig korrekte simpelt hen at sige, at Kongen bestemmer, hvilken Minister der skal overtage dette Hverv. Hvorvidt det overhovedet er nødvendigt at sige noget saadant i Loven, forekommer mig tvivlsomt. Siden Oktrojen af 1818 er der, som bekendt, udkommet en Lov af 5. Juni 1849, i hvilken det hedder, at Kongen bestemmer Forretningernes Fordeling mellem Ministrene, og i Henhold hertil behøver det i og for sig næppe at siges, at Kongen har Bestemmesret ogsaa i det her foreliggende Tilfælde. Men for Tvivlsmaals Skyld har jeg ikke noget imod, at det udtrykkelig udtales, at det er Kongen, der bestemmer, hvilken Minister der skal paatage sig Hvervet som Bankkommissær.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget, der ikke er meget indviklet, til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag angaaende Behandlingen af Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelsen over de Beløb, som Københavns Frihavns-Aktieselskab i Aaret 1918 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

Formanden: Mit Forslag gaar, som tidligere meddelt, ud paa, at Forslaget til Beslutning undergives to Behandlinger efter Reglerne for Lovforslags første og anden Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse herimod, betragter jeg dette Forslag som tiltraadt. (Ophold). Det er altsaa vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5215).

Sagen sattes til Forhandling.

Kirk: Det er, som det vil ses, tredje Gang, at Tinget behandler Lovforslag om Fastsættelse af Straf for de saakaldte Klausulbrud. Partiet Venstre har ikke ved de to første Lejligheder rejst Indvendinger mod Princippet i Lovforslaget, idet vi er

fuldstændig indforstaaede med, at det drejer sig om alvorlige Lovovertrædelser, som det er rimeligt at belægge med Fængselsstraf, naar ikke særlig formildende Omstændigheder er til Stede. Venstre vil heller ikke ved denne Lejlighed rejse nogen Indvending mod Lovforslagets Princip. Ligeledes erkender vi, at det formodentlig vil være temmelig tidlig at skride til en Ophævelse af Lovbestemmelserne herom, og vi er derfor villige til at gaa med til en Forlængelse af Lovens Gyldighed. Naar vi imidlertid ønsker en ganske kort Udvalgsbehandling af det foreliggende Lovforslag, skyldes det Ønsker, der er fremkommet i Partiet, om nærmere Oplysninger, navnlig om den Maade, hvorpaa de tidligere Love har virket, Oplysninger om, hvor store Bøder der er indkommet, og hvorledes de er anvendte. Det er ogsaa muligt, at Partiet kunde ønske at faa ændret det sidste Punktum i Lovforslaget, hvorefter Loven skal gælde til 1. Januar 1920, medmindre den forinden ophæves ved iagl. Anordning. Jeg skal i saa Henseende minde om den Stilling, Partiet indtog, da vi i December forrige Aar behandlede den Lov, som træder ud af Kraft den 1. Maj. Da blev der netop af Partiet stillet et Ændringsforslag, som ogsaa blev vedtaget i Tinget, om, at Loven skulde bortfalde den 1. Maj i Aar og ikke gælde til 1. Januar 1920.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Kirk: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 134 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt Grundlovsdagen af 22. April 1904 med Tillæg af 23. April 1915.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5257).